

## Hồi Mười Lăm

**Do Trúng Thương Nên Phải Lộ Diện  
Ai Là Người Nắm Giữ Tam Ma ?**

**T**hếch ở phía đông nam của Hán Dương thành là một khu trang viện rêu phong cổ kính. Nơi này, ngoại trừ một vài dấu tích như cổng tam quan, chễm chệ ở hai bên là hai con thạch sư, như bức hoành phi mà những chữ trước đây được sơn son thếp vàng bây giờ đã mờ phai theo thời gian là những dấu tích duy nhất của một thời liệt oanh của chủ nhân khu trang viện. Còn kỳ dư thì đâu đâu cũng có những biểu hiện của sự hoang phế.

Có chăng là con đường lát đá từ bên ngoài dẫn vào nội viện luôn sạch sẽ, là dấu hiệu duy nhất cho biết rằng vẫn còn có người lưu ngụ ở đây.

Và đêm đêm, cũng như lúc này, một hoặc hai ngọn đèn leo lét cháy khi mờ khi tỏ là bằng chứng hùng hồn hơn để nói rằng khu trang viện cổ kính vẫn còn có hậu nhân.

Ở đâu đó phía sau hậu liêu, dưới đĩa đèn dầu lạc, ngoài tiếng thở khò khè đứt đoạn thì chốc chốc lại có tiếng chếp miệng thở dài của ít nhất là hai người.

Hai người này đều là hai vị lão niên tuổi xấp xỉ lục tuần. Và cứ nhìn theo hướng nhìn của hai vị lão niên đó không ai lại không nhận ra tiếng thở khò khè là của một nhân vật thứ ba.

Nhân vật thứ ba này ngoài gương mặt đứng tuổi vẫn còn bình thản, mọi biểu hiện khác như hơi thở gấp gáp đứt đoạn, thân hình chốc chốc khẽ co giật, lồng ngực luôn nhấp nhô... đều nói lên nhân vật thứ ba này đang mang một cơn bệnh trầm kha, khá ngặt nghèo.

Đó là những biểu hiện bên ngoài có những chi tiết mâu thuẫn. Còn những biểu hiện bên trong nội tạng thì còn mâu thuẫn hơn.

Đại để cứ như lời đàm đạo của hai vị lão niên đang ngồi kể nhân vật thứ ba kia thì biết ngay đó là sự mâu thuẫn gì.

Vị lão niên đang bắt mạch nhân vật thứ ba đang suy luận:

- Cứ như lão Kỳ vừa nói, thì đúng là y đã bị trúng thương dưới chưởng của giáo chủ U Minh Giáo. Cũng vậy, căn cứ theo mạch lý thì ba đại mạch trong tám đại mạch chủ của y bị phế hủy, y đã bị nội thương trầm trọng. Y phải chết mới đúng. Nhưng y

vẫn còn hô hấp, đó là một kỳ tích. Ngoài ra, mạch của y vẫn nhảy soi soi, đó là một sự hân hữu ta chưa từng gặp qua.

Vị lão niên còn lại chừng như đã rõ những việc đó nên tỏ vẻ cáu gắt:

- Lão Bốc đã gặp qua hay chưa gặp qua thì ta không cần biết để làm gì. Điều ta muốn biết đây là liệu lão Bốc có cách nào làm cho y tỉnh lại được hay không ? Lão không cần phải phí lời giảng giải nữa.

- Nhiều năm rồi không gặp, tánh tình của lão Kỳ không một mảy may thay đổi. Và cũng nhiều năm rồi ta chịu nghĩ không sao ra.

- Lão Bốc còn định tán hươu tán vượn gì nữa đây ? Lão muốn nói về việc gì ?

- Hừm ! Phàm đã là Kỳ thủ thì phải trầm tĩnh hơn người. Tánh tình của lão Kỳ nóng nảy là thế, mà khi đấu cờ lại không có ai xứng tay đấu thủ. Ta không nghĩ ra là không nghĩ ra ở điểm này.

- Hừ ! Còn lão Bốc thì sao ? Xưng là Bốc thần, quá khứ vị lai gì cũng rõ không khác nào Quỷ Cốc Tử của thời Tam Quốc. Vậy mà hạ lạc của lão Túy đã không tỏ tường, đến việc con con này lại bảo là chưa từng gặp qua. Vậy lão có đáng với danh xưng Bốc thần không ?

Vừa nói lão Kỳ thần vừa đưa tay chỉ vào người đang nằm đó, chính là vị thực khách bí ẩn đã so chiêu với giáo chủ U Minh Giáo lúc quá trưa.

May cho lão Bốc là lão còn chưa tìm được lời đối đáp thì có một luồng gió nhẹ xô vào phòng làm cho ngọn lửa trên đĩa đèn dầu lạc phải lay động.

Nhân cơ hội đó, lão Bốc bèn nhanh nhẩu nói:

- Kìa ! Ái đồ của lão đã quay về rồi kìa !

Thì ra người vừa từ bên ngoài lao nhanh vào chính là trang nam nhân tuấn tú, môn đồ của lão Kỳ thần họ Tống.

Cố nén hơi thở do phải chạy một đôi đường đang còn dồn dập, gã vừa thi lễ vừa hỏi:

- Bốc thúc thúc ! Bốc thúc thúc lại chọc tức gia sư rồi phải không ?

Hỏi xong, gã sợ câu hỏi quá phận đó sẽ làm cho lão Kỳ thần mắng gã, gã bèn quay sang lão Kỳ thần và nói có vẻ khẩn trương:

- Sư phụ ! Đúng như sư phụ đã toan liệu ! Bốn tên thuộc hạ của lão giáo chủ đã quay lại với ý đồ tìm vị tiền bối kia để trừ khử. Đồ nhi đã nhân đó thu thập được một ít tin tức như sau...

Sau khi thuật lại tường tận những gì gã đã dò hỏi được ở bọn kia cho sư phụ và lão Bốc thần là người cùng vai vế với lão Kỳ thần trong Võ Lâm Tứ Thần, gã mới hỏi đến tình hình của vị thực khách bí ẩn nọ:

- Vị tiên bối ấy đã sao rồi, sư phụ ? Xem cung cách này thì dường như vị tiên bối ấy chưa một lần hồi tỉnh thì phải ?

Gật đầu, lão Kỳ thần lặng lẽ đáp:

- Ta đã cùng Bốc thúc thúc người tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không sao làm cho y tỉnh lại. Đến nỗi việc trút chân lực sang cho y cũng vô ích.

- Sao lại vô ích, sư phụ ?

- Hừm ! Nói ra thì không ai tin, nhưng trong bát mạch của y đã đứt hết ba. Ta không tài nào đưa được chân nguyên vào nội thể của y.

- Đứt hết ba đại mạch ! Vậy làm sao vị tiên bối ấy vẫn còn...

- Ấy, ấy ! Đấy mới là điều hệ trọng ! Do đó, ta và sư phụ người mới phải ngồi đây mà đàm luận.

Quay mặt sang hướng lão Bốc thần, gã mỉm cười nói khích:

- Là đàm luận chứ không phải tranh cãi sao ? Đến Bốc thúc thúc cũng không thể xử quả đoán được mọi chuyện à ?

Nhăn nhó như nuốt phải mật đắng, Bốc thần nói:

- Người thật là không khác nào lão quỷ sư phụ của người. Ta chỉ là Bốc thần chứ đâu phải là Y thần đâu mà người nói ?

Nghe lão Bốc nhắc đến Y thần, Kỳ thần bèn than vãn thở dài:

- Nếu bây giờ mà có Y thần ở đây thì hay biết mấy. Tam thần hợp lực lại đừng nói gì việc điều trị cho y mà đến việc tìm tung tích lão Túy cũng dễ như trở bàn tay.

- Hừ ! Nhắc đến lão Kha ta không khỏi hồ nghi về lão khi lão trở mặt giao đấu với lão Túy tại Hắc Tử Lâm trước đây. Dường như từ độ lão Kha tự ý xa lánh bọn ta, lão đã phần nào biến đổi tâm tánh không còn như trước nữa.

Trong khi nhị lão Bốc thần và Kỳ thần than vãn với nhau về lão Y thần họ Kha thì gã môn đồ của lão Kỳ thần không ngớt nhìn xoi mói vào vị thực khách bí ẩn nọ. Rồi không hiểu gã đang suy nghĩ điều gì khi gã đưa tay ra khẽ chạm vào cổ tay của vị thực khách kia, sau đó lại đưa tay chạm vào mặt.

Nhận ra cử động đó của gã, Bốc thần bật cười khan lên:

- Gì đấy Hoa nhi ? Người định giở trò gì nữa đây ? Không lẽ người đã được lão Y thần kín đáo truyền y bát nên bây giờ người muốn...

Nhưng lời nói của Bốc thần lại bị tiếng kêu thất thanh của gã môn đồ của lão Kỳ thần làm cho gián đoạn:

- Ủy ! Sao lại thế này ?
- Thế này là thế nào ?
- Việc gì thế Hoa nhi ?

Nhị lão, Bốc và Kỳ thần hầu như cùng kêu lên một lượt khi nghe gã nọ thất thanh kêu lên như thế.

Không nói không rằng, gã chồm người tới trước một chút, gã vượt một cái thật mạnh vào gương mặt bình thản của vị thực khách bí ẩn vẫn còn đang hôn mê ! Và theo tay gã, một măng lụa mỏng liền trôi đi khỏi gương mặt của vị thực khách nọ ! Ngay lập tức, một gương mặt xám ngoét của một nam tử hán với niên kỷ chưa đến đôi mươi, với một vết son nhỏ nằm vắt ngang trên trán liền lộ ra trước mặt ba người !

-Ồ !

Không hiểu do động tác khá đột ngột của gã nọ, hay do đã đến lúc phải hồi tỉnh mà vị thực khách trẻ tuổi kia đột nhiên rên lên thành tiếng khá rõ:

- Ừ... ừ... ! Ôi... Đau... đến chết mất !

Thường thì ai cũng vậy, một khi đang lo lắng và chăm nom bệnh tình cho một người nào đó bất kể quen hay lạ, hễ đã có chuyển biến tốt thì người chăm nom thường có thái độ vồn vã và vui mừng ! Đằng này thì không ! Nhị lão, Bốc và Kỳ thần, kể cả gã nọ đều lộ vẻ bất an, phân vân, bất quyết khi vị thực khách trẻ tuổi kia chợt lai tỉnh !

Điều này những tưởng đầu khó hiểu lắm, nhưng chỉ sau đó một lúc thì căn nguyên như thế nào liền rõ được ngay !

Sau vài tiếng kêu rên, vị thực khách trẻ tuổi kia chớp mắt vài lượt và khi đã nhìn được hai trong ba nhân vật nọ đang nhìn mình là người mới quen, vị thực khách trẻ tuổi liền gắng gượng lên tiếng:

- Tại hạ... tại hạ sao lại thế... thế này ? Có phải... có phải là Tống... Tống lão huynh đó không ? Ôi chao... đau... đau quá !

Lão Kỳ thần họ Tống hậm hực lên tiếng:

- Tiểu tử kia ! Đến lúc này mà người còn dám gọi ta là lão huynh được nữa sao ? Hừ !

Hoang mang và ngỡ ngác, vị thực khách trẻ tuổi giương mắt nhìn lom lom vào thần sắc của Kỳ thần ! Được một lúc, hắn đưa mắt nhìn sang gã nam nhân tuấn tú nọ, rồi lại đảo mắt nhìn tiếp vào nhân vật thứ ba ở đó là một vị lão niên !

Nhìn sắc diện của cả ba đang lộ vẻ nghiêm trọng, hấn bèn thở dài và nhắm tịt mắt lại khi lên tiếng hỏi:

- Chư vị nhìn tại hạ như thế là với ý gì ? Tại hạ... tại hạ đã làm điều gì không đúng sao ?

- Không phải không đúng ! Nhưng trước mặt bậc trưởng thượng người đã hí lộng quỷ thần bây giờ lại còn làm bộ làm tịch nữa sao ?

Đang nhắm tịt mắt, hấn vụt mở ra nhìn ngay vào gã nam nhân tuấn tú nọ là người vừa phát thoại, mặt lộ vẻ kinh nghi:

- Hí lộng quỷ thần ? Tại hạ đã làm gì mà lại bị xem là hí lộng chứ ?

Gã nam nhân nọ ra vẻ tức tối, khi đưa bàn tay xò rộng cho hấn xem:

- Vậy chứ cái gì đây ? Người còn định chối cãi nữa sao ?

Nhìn thấy màng lụa mỏng nằm phủ trên bàn tay của gã nọ, hấn đã biết sự thể xảy ra như thế nào rồi, bèn nói:

- Vậy thì đã sao chứ ? Tại hạ phải xưng hô như thế nào khi tại hạ phải dịch dung cải dạng thành một nhân vật cao niên ? Ừ... ừ...

Với một người mang nội thương trầm trọng mà phải nói nhiều như hấn, thì hỏi sao lại không bị chấn động nội tạng ? Biết rõ điều đó nên lão Bốc vội chen lời:

- Lão Kỳ này ! Hấn nói không sai đây ! Một khi đã cải lột thì đương nhiên cách xưng hô phải thay đổi sao cho phù hợp rồi ! Tốt hơn hết là chúng ta hãy hỏi qua thương tích của hấn đã, mọi việc hãy để sau sẽ tính !

Ngẫm nghĩ lại, lão Kỳ thần họ Tống không biết phải nói ra sao, vì có trách chẳng là lão tự trách lão đã mắc hờn người khác mà thôi ! Do đó, lão bèn nhân có lời của lão Bốc bèn hạ đài luôn ! Lão âm ừ hỏi:

- Ồm ! Thế nào ? Người hãy xem qua nội tạng của người xem ! Liệu có cách nào bổ cứu không ?

Y lời, hấn bèn khẽ vận qua một lượt chân khí, tự kiểm lại toàn bộ kinh mạch ! Sau đó hấn chất lưỡi than dài:

- Công phu của lão giáo chủ thật cao thâm vô tưởng ! Phen này tại hạ cần ít lắm là ba ngày để vận công trị thương ! Tống lão gia ! Liệu có chỗ nào tạm kín đáo để tại hạ chữa thương không ?

Thấy tên tiểu tử đó đã chịu gọi lão bằng “lão gia”, lão Kỳ có vẻ cũng mát dạ ! Nên lão không nỡ trách tên tiểu tử ấy vẫn không tỏ ra khiêm tốn hơn, để tự xưng là văn bối hay hậu sinh gì cho phải lễ ! Lão từ tốn hỏi:

- Thật sự người chỉ cần điều tức trị thương là đủ sao ?

Tên tiểu tử ấy lộ vẻ kinh ngạc:

- Đúng vậy ! Hay Tống lão gia còn có phương cách nào khác ?

Ngập ngừng, lão Kỳ thần lắc đầu đáp:

- Phương cách nào khác thì không có ! Chỉ vì ta có xem qua và biết rằng người dường như không ổn lắm như người vừa nói đâu !

- Có cái gì không ổn ?

- Người hỏi thật hay người cố tình giấu diếm bọn ta ?

- Tại hạ hỏi thật đó ! Tống lão gia cứ nói đi, tại hạ đang có điều gì bất ổn ?

- Được ! Đã thế ta không ngại gì mà không nói thẳng ! Trong bát đại mạch của người đã bị chấn dứt hết ba ! Do đó, dù bọn ta cố tình thúc đẩy chân lực sang cho người để giúp người mau hồi tỉnh nhưng đành vô vọng ! Người cứ tự xem lại thì sẽ rõ !

Đến bây giờ, dù đang đau đớn khắp tứ chi, nhưng hắn cứ mỉm cười vui thích:

- Tưởng là chuyện gì, chứ chuyện đó thì chưa gì bất tất phải lo ! Tại hạ không vì thế mà chết đâu !

Tưởng mình nghe lầm nên lão Kỳ ngược mặt lên nhìn lão Bốc như muốn dò hỏi ! Và khi lão Kỳ cũng nhận được sự nghi hoặc quá rõ ràng trên gương mặt lão Bốc thì lão bật thốt lên:

- Người... thần trí người còn sáng suốt không vậy ? Ba trong tám đại mạch bị chấn dứt mà người bảo người sẽ không sao à ?

Cố gượng gật đầu, hắn lộ vẻ mỗi một khi thều thào hỏi:

- Tại hạ... tại hạ cần phải vận công ! Liệu ở đây... ở đây có an toàn không ?

Không thể nói gì khác, lão Kỳ vội vã lên tiếng đáp lại:

- Người cứ yên tâm ! Bọn ta tạm thời sẽ làm hộ pháp cho người ! Người có cần bọn ta đỡ ngồi lên không ?

- Không... cần ! Đa... tạ... !

Dường như những âm thanh đó là những âm thanh cuối cùng của hắn ở trên cõi đời ô trọc này vậy ! Vì khi hắn vừa dứt câu, hay nói cho đúng hơn là bọn người của Kỳ thần khi không còn nghe được một lời nào nữa của hắn thì người hắn cứ lịm dần đi, thiếp dần đi vào một giấc ngủ, không khác nào cái chết đang đến gần với hắn vậy !

Kinh mang đến thất thần, Kỳ thần, Bốc thần và gã nô đều ngồi yên như hóa đá ! Bọn họ không ai nói với ai lời nào cả ! Và bọn họ cũng không biết phải làm gì bây giờ ! Vì tình trạng lúc này đâu có khác gì tình trạng của hắn vào lúc hắn chưa tỉnh lại ? Dù bọn họ có muốn giúp hắn thì cũng không biết phải giúp như thế nào đây ?



Hoặc là chấp nhận rằng hấn đang chết dần chết mòn thì bọn họ chỉ còn chờ cho hấn chết hẳn để lo hậu sự cho hấn !

Hoặc là tạm tin rằng hấn lại đang hôn mê thì bọn họ cũng phải chờ đến lúc hấn hồi tỉnh, sau đó sẽ lo lắng cho hấn khi hấn tọa công trị thương như lời hấn vừa nói !

Và không một ai chịu nghĩ đến toàn bộ những lời hấn đã nói, để tin rằng hấn đang nằm đó chính là đang vận công trị thương !

Bất quá, lão Bốc có vẻ kinh nghi khi thì thào hỏi lão Kỳ:

- Này ! Lão hãy lắng nghe hơi thở của hấn xem ! Đường như hấn đã phần nào ổn định rồi đó !

Lắc đầu, phẩy tay, đứng dậy, lão Kỳ không nói không rằng, bước thẳng ra bên ngoài ! Gã nọ thấy thái độ này của sư phụ bèn đứng dậy theo gót !

Bên trong cánh cửa đóng kín bây giờ chỉ còn có lão Bốc và tên tiểu tử thập phần quái dị nọ mà thôi.

Hôm sau, lúc trời vừa hừng sáng, Bốc thần khi nghe được tiếng bước chân ở bên ngoài, bèn nhẹ nhàng hé mở cửa và bước ra ! Lão còn kịp ra hiệu cho lão Kỳ đừng gây kinh động khi lão đưa tay lôi lão Kỳ đi lần về phía trước khu trang viện !

- Gì thế lão Bốc ? Hấn đã ra sao rồi ? Sao lão lại có thái độ mập mờ như thế này ?

Đến lúc đó, lão Bốc vẫn còn giữ nguyên nét mặt đầy kinh ngạc khi lên tiếng đáp:

- Lão có tin không, thương thế của hấn đã đỡ nhiều rồi !

- Là lão Bốc đã trợ lực cho hấn à ?

Bốc thần lắc đầu:

- Ta hoàn toàn không có một hành động gì cả ! Chỉ là do hấn tự chữa thương thế thôi !

- Hấn đã tự chữa thương ? Hấn đã hồi tỉnh rồi sao ?

- Không ! Hấn vẫn chưa tỉnh lại !

-Ồ ! Ta hiểu rồi ! Có phải hấn đang tọa công trị thương nên lão Bốc không muốn ta gây phân tâm cho hấn phải không ?

Bốc thần lại lắc đầu:

- Hấn cũng không tọa công, ngược lại...

- Này lão Bốc ! Lão đã làm sao rồi ? Lão nói nhăng nói cuội gì thế ? Ta không sao hiểu được ý tứ của lão !

- Hừ ! Thì lão Kỳ người có cho ta kịp nói gì đâu mà đòi hiểu ! Nguyên là thế này...

Nhưng Bốc thần chưa kịp giải thích cho Kỳ thần nghe điều mà lão đang nghi nghi hoặc hoặc thì gã môn đồ của lão Kỳ thần bỗng từ phía ngoài chạy xộc vào, nhanh như gió cuốn.

- Sư phụ, Bốc thúc thúc ! Bọn giáo đồ U Minh Giáo đang tiến dần về phía này ! Có lẽ bọn chúng đã phát hiện được tung tích của chúng ta đang ở đây !

Vẫn tỏ ra bình thản, Kỳ thần nói:

- Được ! Cứ để bọn chúng đến ! Ta biết trước sau gì bọn chúng cũng phải tìm đến đây ! Vả lại, giữa chúng ta và U Minh Giáo trước nay nước sông nước giếng không ai động chạm ai ! Cứ để ta và Bốc thúc thúc người đối phó với bọn chúng !

Nhưng gã nọ vẫn lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng, sư phụ ! Đồ nhi biết bọn chúng đến đây là vì kẻ kia, nếu để bọn chúng biết rõ điều này thì hóa ra chúng ta là người gây hấn trước với bọn chúng thì sao ?

Phẩy tay một cái, Kỳ thần bảo:

- Nhân vật đối đầu với giáo chủ U Minh Giáo ngày hôm qua không có ở đây ! Còn hấn, thì hấn là nhị đệ của con, môn đồ của Bốc thúc thúc. Thôi, con hãy quay vào mà canh chừng cho nhị đệ đi ! Còn ta và Bốc thúc thúc sẽ ứng phó với bọn chúng ! Ta sắp xếp như thế có được không lão Bốc ?

Lão Bốc và gã nọ làm gì không hiểu dụng mưu của lão Kỳ ! Lão Kỳ dám vận dụng kế mưu này là vì tên tiểu tử nọ đã không còn khoát gương mặt của nhân vật cao niên nữa ! Do đó, cả hai đều hoan hỉ tán thành cách sắp xếp của lão Kỳ !

Và khi lão Kỳ và lão Bốc đi ra phía trước khu trang viện thì vừa vận đón đầu bọn giáo đồ U Minh Giáo gồm giáo chủ U Minh Giáo, bốn tên tùy tùng hôm qua và thêm hai nhân vật lạ với chân diện được che kín !

Vừa nhìn thấy giáo chủ U Minh Giáo, lão Kỳ thần bèn mĩa mai:

- Lão hủ hay tin chậm nên không kịp cung nghinh ! Mong giáo chủ đánh hai chữ đại xá cho !

Tức thì, giáo chủ U Minh Giáo tuy tro tro gương mặt như da người chết nhưng lại bật cười lên ngạo mạn:

- Ha... Ha... Ha... ! Kỳ thần và Bốc thần không khác nào thần long, chỉ kiến vĩ nhưng bất kiến thủ ! Lưu mỗ mạo muội đến viếng nhị thần như thế này, nhị lão huynh không trách đã là may. Chứ Lưu mỗ không bận tâm đến việc tiếp nghinh của nhị vị lão huynh đâu !



Bốc, Kỳ nhị thần nghe nói thế liền sa sầm nét mặt lại. Vì giáo chủ U Minh Giáo nói như thế đâu khác nào y sẵn sàng nhận lễ tiếp nghinh của nhị thần, nhưng lần này do y không báo trước nên y mới nói y không bận tâm đến việc tiếp nghinh !

Lão Bốc bèn bật cười lên:

- Ha... Ha... Ha... ! Lưu giáo chủ quả khéo nói. Nhưng chúng ta bất tất phải phí lời ! Lưu giáo chủ tìm đến tề xá không hiểu là có điều gì chỉ giáo ?

Trịnh thượng và xách mé, lão Bốc gọi hẩn đại tính của giáo chủ ra, tuồng như những nhân vật ngang vai ngang vế ! Đòn ăn miếng trả miếng này của lão Bốc thật lợi hại !

Hiểu hay không hiểu ẩn ý của lão Bốc thì không ai rõ, chỉ biết giáo chủ U Minh Giáo vẫn giữ gương mặt lạnh như băng, trơ trơ không một chút biểu cảm khi lạnh giọng nói:

- Lão Bốc quả nhanh nhẩu ! Không lẽ Bốc lão huynh đã đoán được ý đồ của Lưu mỗ trong lần hội diện này ?

Lão Bốc nâng tả thủ lên ngang mặt, vừa dùng ngón tay cái bấm vào nhiều đốt ngón tay như đang phải bấm quả, vừa thản nhiên đáp:

- Ai thì không biết, chứ một khi Lưu giáo chủ tìm đến thì lão Bốc ta không thể nào không xủ quả để đoán định kiết hung !

- Bốc lão huynh đã thấy được điều gì ?

- Tiền hung hậu kiết ! Tuy Lưu giáo chủ phải lao sư động chúng nhưng rồi vẫn không đạt được mục đích ! Và sau đó, đương nhiên là chuyện hung sẽ hóa kiết ! Đấy, căn cứ theo quả Phục Hi ! Bốc lão ta đã thấy rõ điều đó !

- Bốc lão huynh đã đoán biết được ý đồ của Lưu mỗ ra sao mà bảo là Lưu mỗ sẽ không đạt được mục đích ?

Lão Bốc ra vẻ tự tin khi điềm nhiên gật đầu đáp:

- Không phải là một mà là hai ! Tìm người và bắt người ! Đúng hay không nào ?

- Tìm ai và bắt ai ?

- Mà đúng hay không đã, Lưu giáo chủ còn chưa xác nhận kia mà ?

- Thì Bốc lão huynh hãy trả lời đi, còn chuyện đúng hay sai thì rồi Bốc lão huynh cũng sẽ biết kia mà !

Nhìn ngay vào cặp mắt sáng ngời tinh quang của giáo chủ U Minh Giáo, Bốc thần hồi lại:

- Nhân vật mà Lưu giáo chủ định tìm chính là người đã cũng so chiêu với Lưu giáo chủ ngày hôm qua ! Có phải Lưu giáo chủ muốn đánh nốt chiêu thứ ba mà hôm qua Lưu giáo chủ đã tự ý bỏ ngang ?

Hoặc là gương mặt của giáo chủ U Minh Giáo là một gương mặt đã được dị dung, hoặc y là kẻ mặt dày nên xem ra y vẫn tỏ vẻ bình thản trước lời châm chọc của Bốc thần, y nói:

- Bốc lão huynh quả có tài bốc dịch !

- Có nghĩa là lão bốc ta đã nói đúng !

- Chuyện đó khoan hãy nói đến. Bây giờ Bốc lão huynh nói tiếp đi, Lưu mỗ còn định ra tay bắt giữ ai ?

- Hôm qua tệ diệt, là môn đồ của lão Kỳ có xúc phạm đến quý thuộc hạ ! Không phải Lưu giáo chủ muốn đến bắt tội tệ diệt sao ?

Không còn giữ được vẻ dửng dưng nữa, giáo chủ U Minh Giáo chợt cười toáng lên:

- Ha... Ha... Ha.. ! Rất tiếc là phen này Bốc lão huynh hoàn toàn đoán sai việc cả rồi ! Ý đồ của Lưu mỗ không phải thế !

- Lưu giáo chủ bảo sao ? Lão Bốc ta đã đoán sai à ?

- Phải ! Thật tâm của Lưu mỗ khi đến đây là không liên can đến nhân vật kia ! Nhưng nếu nhân vật đó có mặt ở đây thì càng tốt hơn cho Lưu mỗ !

- Thế Lưu giáo chủ đến đây là với định ý gì ? Và nếu gặp được nhân vật đó thì Lưu giáo chủ xử sự ra sao ?

- Khoan đã ! Lưu mỗ còn chưa nói hết ! Việc hôm qua lệnh diệt có gây khó khăn cho giáo đồ của Lưu mỗ thì đấy chỉ là do hiểu lầm mà thôi ! Mà một khi đã là chuyện hiểu lầm thì không lẽ chỉ vì thế mà Lưu mỗ tìm đến để bắt tội lệnh diệt được sao ? Chắc Bốc lão huynh, Kỳ lão huynh đã hiểu được phần nào thâm ý của Lưu mỗ ?

Sau một lúc để cho lão Bốc đối đáp với giáo chủ U Minh Giáo. Bây giờ chợt nghe có người nhắc đến mình, lão Kỳ bèn lên tiếng:

- Lối xử sự của Lưu giáo chủ có vẻ như quanh mình chính đại lăm, nhưng thật tình bọn ta vẫn không hiểu được ý định của Lưu giáo chủ. Hay Lưu giáo chủ làm thế là mong bọn ta phải tỏ lòng cảm kích ?

- Cảm kích thì không cần, chủ yếu là mọi người chúng ta hiểu được nhau là đủ ! Thế nào Bốc lão huynh ? Thật sự nhân vật kia đang lưu ngụ ở đây à ?

Hừ lên một tiếng lạnh lẽo, Bốc thần lên tiếng:

- Hừ ! Lưu giáo chủ cố ý giấu đầu nhưng lại lòi đuôi ! Rất tiếc là nhân vật đó không có ở đây, bằng không lão Bốc ta ắt sẽ được một phen đại khai nhãn giới !

Vẫn không để tâm đến lời châm chọc bóng gió của lão Bốc. Giáo chủ U Minh Giáo chép miệng khen:

- Ủ ! Tiếc thật ! Bằng không phen này Lưu mỗ ắt phải hơn tổ tông của Lưu mỗ năm xưa.

- Lưu giáo chủ muốn ám chỉ điều gì ?

- Ha... Ha... Ha... ! Ngày xưa Lưu hoàng thúc chỉ kết nghĩa đào viên với hai bậc anh hùng mà thôi ! Còn Lưu mỗ thì lại kết thân cùng một lúc với những ba vị anh hùng ! Như thế không phải đã hơn tiền nhân sao ?

- Là ba nhân vật nào chịu kết thân với Lưu giáo chủ chứ ?

Lời gặng hỏi của lão Kỳ xen vào dường như rất đúng lúc, nên giáo chủ U Minh Giáo bèn nghiêm giọng lại khi nói rằng:

- Nhân vật hôm qua, là một bậc anh hùng ! Đó là một ! Còn hai vị còn lại, ngoài nhị thần, nhị lão huynh đây thì còn ai xứng đáng được cùng Lưu mỗ kết thân giao ?

- Ha... Ha... Ha... !

- Ha... Ha... Ha... !

Tiếng cười sặc sụa của lão Kỳ và lão Bốc cùng một lúc cất lên, cứ như cả hai đang bị ai điểm vài Tiểu yếu huyết vậy ! Hai lão cười một lúc cho đến mệt mới thôi ! Sau đó, cố giữ hơi thở bình hòa, lão Kỳ mới nói:

- Không dám ! Lưu giáo chủ quá khen ! Bọn ta hoàn toàn bất xứng, không đáng được Lưu giáo chủ chọn để kết thân đâu !

- Lưu mỗ lại nghĩ khác. Chỉ vì nhị vị lão huynh không nhìn xa trông rộng, nên nhị vị lão huynh mới nói như thế mà thôi !

- Bọn ta đã không thấy điều gì chứ ?

Lộ vẻ thần bí, giáo chủ U Minh Giáo hỏi:

- Chuyện xảy ra ở Hắc Tử Lâm trước đây nửa năm chắc nhị vị lão huynh có nghe biết ?

- Có, rồi sao ?

- Ai đã xông vào Hắc Tử Lâm khi đó, nhị lão huynh chắc cũng đã rõ ?

- Hừ ! Có phải Lưu giáo chủ muốn nói đến tên tiểu tử Dư Hải Bằng, kẻ đã gọi Lưu giáo chủ là tên ác ma, phải không ?

- Hừm ! Hắn gọi như thế nào thì tùy hắn ! Miễn Lưu mỗ không thấy thẹn trong lương tâm là được rồi ! Nhưng còn việc Hắc Tử Lâm bây giờ không còn là chốn hiểm nguy nữa thì nhị vị lão huynh có biết chưa ?

Lời nói của giáo chủ U Minh Giáo đâu khác nào tiếng sấm nổ giữa trời quang làm cho Bốc, Kỳ nhị thần không khỏi thẳng thốt và kinh ngạc !

Nhìn hình tích đó của cả hai, giáo chủ U Minh Giáo lại nói:

- Tam Ma năm xưa có lẽ đã xuất thế ! Mối hiểm họa cho võ lâm Trung Nguyên cơ hồ đã đến gần. Chuyện thất tung của chưởng môn nhân nhị phái Hoa Sơn và Côn Luân không lẽ nhị vị lão huynh không có một chút khái niệm mơ hồ nào hay sao ?

Do điềm tỉnh hơn, nên Bốc thần vụt hỏi:

- Có phải ý của Lưu giáo chủ là tên tiểu tử họ Dư kia quả đã có được Tam Ma tử kiếm lệnh và Hắc Tử Lâm bí đồ, và hắn đang định dùng Tam Ma để khống chế võ lâm ?

- Đúng vậy ! Do đó, nếu ngay bây giờ chúng ta không hợp lực lại với nhau để đề phòng vạn nhất thì sau này mọi hậu quả chúng ta phải gánh chịu ! Nhị vị lão huynh nghĩ sao ?

Nhị thần liền tỏ ra bối rối trước những gì giáo chủ U Minh Giáo vừa nói ! Vì nếu cần ai đó chủ xướng việc liên minh nhằm chống lại Tam Ma thì đâu đã đến lượt U Minh Giáo, giáo chủ ! Làm như thế thì đâu khác gì việc tự rước hổ về nhà ?

Thế nhưng, khi nhị thần còn chưa kịp tỏ rõ thái độ thì từ ở phía sau chợt có tiếng yếu ớt của ai đó vang lên:

- Lão nói láo đó ! Nhị vị lão gia đừng tin lời lão !

Lời nói tuy yếu ớt, nhưng ở đây hầu như ai cũng là bậc cao thủ võ lâm nên không ai lại nghe không rõ !

Do đó, khi nhị thần Kỳ, Bốc phải xoay người lại để xem là ai vừa phát thoại thì giáo chủ U Minh Giáo chỉ thoạt nhìn là nhận được ngay ! Lão kêu lên:

- Là người ? Dư Hải Bằng ?

Chính lúc đó nhị thần cũng đã nhìn thấy người vừa hô hoán lên bằng một âm thanh yếu ớt chính là tên tiểu tử mà hôm qua nhị lão đã bị mắc hóm khi tiểu tử đó khoát khuôn mặt của nhân vật cao niên ! Và cũng chính là tên tiểu tử mới đây còn đang nằm lịm một chỗ !

Kế bên tên tiểu tử đó chính là gã môn đồ của lão Kỳ thần !

Nhị lão càng lộ vẻ băng khuâng khi nghe tiếng kêu sững sốt của Lưu giáo chủ !

**-oOo-**